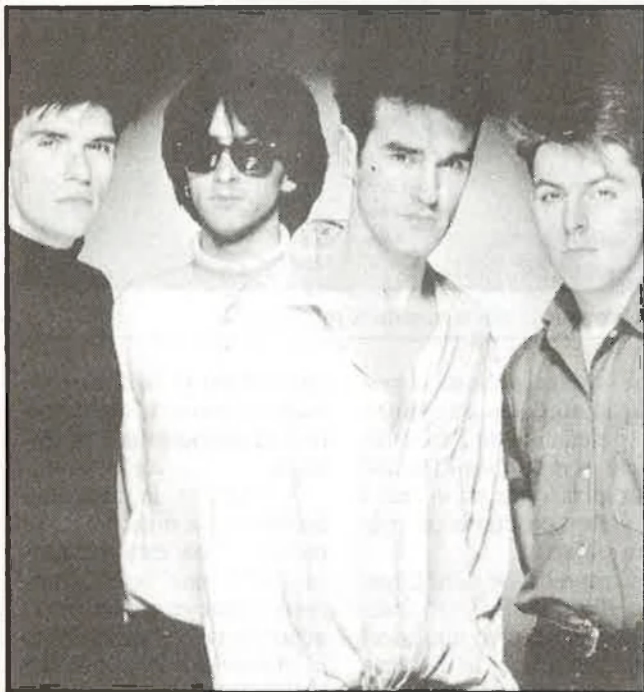

Una cita: the Smiths

J. M. CORTES
I EMMA G.

Dissabte passat, a les onze i mitja de la nit, aparegué a l'escenari de Camoens, durant les festes de Sant Isidro a Madrid, aquesta formació de Man-

de la primera època *Hand in Glove, Still Ill, William, How soon is now?*; sols duïen mitja hora, quan començaren a abandonar els instruments, l'un darrere de l'altre, fins que l'escenari quedà a fosques. Allò no donava per a absorbir el

chester, que ens ha arribat en el moment oportú. Stephen Morrissey, Jhony Marr, Andy Rourke i Mike Joyce iniciaven el seu llançament a escena amb una imatge totalment convencional, allunyada de qualsevol posat transcendental, però gaudint d'una personalitat que a poc a poc acabà per captivar-nos. Malgrat les empentes, les botelles trencades per terra, la pols i els altres inconvenients, en escena hi havia un grup suficientment atractiu per a oblidar-nos de la resta.

Començaren la primera part del concert amb temes

que n'esperàvem. Les quasi tres-centes mil persones que omplíem el passeig de Camoens necessitàvem més. Començà aleshores un temps de crits, palmes i clares expectatives, que trobaren ressò amb la nova aparició dels Smiths a l'escenari.

El que en principi creïem que seria un bis d'alguns dels temes es convertí en la segona part del concert. Morrissey havia substituït la seua camisa i, amb els primers acords de guitarra, començà el veritable *show* del grup, combinació de temes ja vells amb els del nou LP, *Meat is Murder*.

El grup es mostrava compacte, sobre quatre punts bàsics: la guitarra perfecta de Marr, inspirada en els més purs sons dels Byrds, reforçada per un baix i una bateria correctes, i, això sí, la veu, ara esgarrada, després acaroadora i, finalment, lament vital, d'un personatge meitat *enfant terrible*, meitat estrella del *pop*. Un munt de sensibles cançons, fetes amb extremada senzillesa, amb un Morrissey lliurat del tot, que acabà lllevant-se la camisa per llançar-la al públic totalment exaltat. L'escenari tornà a quedar buit, mentre les càmeres de televisió filmaven la gent que s'amuntegava sota l'escenari.

De bell nou, la veu de Morrissey ens comunicava que estava molt feliç i que allò no havia acabat. A la part final es repetiren temes que havien sonat prèviament; el carismàtic personatge continuà delitant-nos amb la seua sensualitat, tirant-se per terra, mentre sentíem la seua càlida veu. Finalment, sonà *This Carving Man (Aquest home encantador)*, com a culminació d'un dels millors concerts de la temporada.

I és que els Smiths ens havien demostrat que són portadors d'una bellesa demoníaca i d'alguna estranya força que els fa diferents...

Nos besamos bajo el puente de
[hierro
y, aunque acabé con los labios
[heridos,
no fue como en los viejos días.
No, no fue como en aquellos días.
¿Estoy todavía enfermo?

I, impregnats pels Smiths, abandonàrem Camoens.

Manent, Premi d'Honor

Enric SÒRIA

El Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, màxim guardó a què pot aspirar un escriptor en la nostra llengua, ha estat concedit, el 20 de maig d'enguany al crític, traductor, editor i, per damunt de tot, poeta Marià Manent. L'elogi ha estat unànime, com va dir un membre del jurat: «En aquesta ocasió, el premi no es justifica per raons polítiques o conjunturals, sinó pel pes d'una obra literària».

I és que l'obra densa i variada del vell i gran escriptor sembla feta a mida d'un premi d'honor. Més que l'obra, indiscutible, el prestigi, el rep el premi, el recupera. Li l'havien d'haver donat ja fa anys. L'obra poètica de Manent és curta, però concentrada, feta per un home amb un excepcional coneixement de la literatura anglosaxona i germànica (sempre ha reconegut el seu profund deute amb Yeats i Rilke), arribat a la serena platja del Noucentisme. Si li afegim un esmoladíssim gust estètic, ens en podem fer una idea.

Manent ha estat durant dècades un escriptor indispensable, una finestra al món, un dels millors exemples d'intel·lectual complet amb el qual comptàvem; les seues traduccions i els seus treballs de crítica, on defensà l'ambivalència secreta de la lírica en plena època del realisme social, han bastit d'arguments a tota una generació; a més, els dietaris, la tasca d'editor.

Enguany, doncs, les lletres han estat honorades.